

1

Nora ligt op de bank met haar voeten tegen de muur. Ze verveelt zich te pletter.

‘Mag ik met Zoë en de rest naar Walibi? Of naar de dierentuin? Of naar het zwembad?’

‘Lieverd,’ zegt mam. Ze zit achter de computer naar ander werk te zoeken. ‘Je weet dat dat niet kan.’

‘We zouden iets leuks doen in de vakantie en morgen is de laatste dag.’

‘Dat is zo. Maar het picknicken in het park was toch ook leuk?’

‘Ja,’ zegt Nora. ‘En op het balkon zitten met een glas nepcola en vieze chips.’ Meteen heeft ze spijt.

Mama kijkt op. ‘Nou, zeg. Dat is niet aardig.’

‘Sorry,’ zegt Nora. Sinds papa en mama uit elkaar zijn, is er veel veranderd. Mama verdient niet zoveel en daarom zoekt ze ander werk. Zomaar een keer uit eten, zoals ze eerder wel eens deden, dat gaat niet meer. Net zoals een dagje de stad in en met tassen vol spullen thuiskomen ook niet meer kan. En ze zijn verhuisd naar een

flat. Gelukkig kon Nora wel op dezelfde school blijven en woont ze nog steeds in de buurt van haar vrienden.

Ze zucht diep. Als ze zich nu al zo verveelt, wat een oervervelende zomervakantie zal het dan wel niet worden? Op vakantie gaan is te duur. Dat worden zes lange weken in de flat of bij papa terwijl alle anderen weg zijn. Nora ziet er nu al tegen op.

Dan denkt ze aan de vijftig euro die ze van oma voor haar verjaardag heeft gekregen. Misschien kan ze daarmee naar Walibi of naar het zwembad. Alleen duurt het dan weer zo lang voor ze een mobiel kan kopen, want daar is ze ook voor aan het sparen.

Mama staat op. 'Ik ga nu naar het uitzendbureau. Er is misschien werk voor me. Doe jij geen rare dingen?'

'Dat doe ik toch nooit?'

Mama glimlacht terwijl ze haar jas aantrekt.

Vanaf het balkon ziet Nora haar wegfietsen. Ze kijkt niet meer omhoog. Eigenlijk is mama wel stoer, nu ze alles alleen moet doen. Het is leuk om op de derde verdieping te wonen. Je kunt best ver kijken. En er is een speeltuin vlakbij. Aan de overkant staat net zo'n flat. Je kunt er van alles zien gebeuren, vooral 's avonds als de lampen branden. Het is soms leuker dan televisiekijken. Wat zal ze nou met oma's geld doen?

Beneden lopen een jongen en een meisje naar de ingang van de flat. Pieter en Amy!

'Hoi!' roept Nora. 'Kom boven!'

'We hadden niks te doen,' zegt Pieter als ze binnen zijn.

'Dus kwamen we hier,' zegt Amy.

Nu liggen ze met z'n drieën op de bank met hun voeten tegen de muur. Nog steeds vervelen ze zich, maar nu zijn ze tenminste met z'n drieën.

'Zullen we tekenen?'

‘Nee.’

‘Spelletje doen?’

‘Bah.’

‘Cupcakes bakken?’

‘Mag niet. Te veel rommel.’

‘Zullen we skateboarden?’ vraagt Amy.

‘Ja leuk!’ roept Pieter. ‘Dat kan hier mooi op de galerij.’

‘Ik heb geen skateboard,’ zegt Nora. ‘En ik mag er ook niet een, want dat is te duur.’

‘Moet je even op Marktplaats kijken,’ zegt Amy.

Nora zet de laptop aan en zoekt Marktplaats op. Er staan heel wat skateboards op. Maar Nora heeft eigenlijk toch geen zin om zo’n ding te kopen.

‘Je kunt ook zien wat er in de buurt te koop is, wist je dat?’ zegt Amy.

‘Klik eens op ZOEK IN UW WIJK?’

In de buurt stikt het van de advertenties.

‘Hé, in de flat verkoopt iemand zelfgebakken koekjes.’

‘Haha, onderbroeken! Wie wil die nu tweedehands, bah!’

‘Moet je zien, wat een lelijke kast. En wat veel fitnessapparaten.’

‘Die is van onze buurman. Hij neemt nooit de lift,’ zegt Nora. ‘Hij rent altijd de trappen op. Zo sport hij. Misschien dat hij ’m daarom verkoopt?’

‘En wat is dat?’

Nora klikt de foto aan. Het is een kleine pony met grote bruine ogen.

‘Wat een lieverd,’ zegt Amy. ‘Wat staat erbij?’

Pony te koop. Toos is oud, maar lief. Ik kan helaas niet goed meer voor haar zorgen en zoek een lieve baas.

‘Wat ziet ze er eenzaam uit.’

‘Ik hoop dat ze iemand voor haar vinden.’

‘Anders gaat ze vast naar de slager.’

‘Echt?’

‘Ik denk het wel,’ zegt Pieter. ‘Voor in de frikandellen. Wat moeten ze er anders mee?’

‘Nee toch!’ roept Amy. ‘We moeten haar redden, we zijn niet voor niets de DierenRidders!’

Het lijkt of Toos door het scherm roept: ‘Help! Help me dan toch!’

Haar grote ogen glimmen alsof ze bijna moet huilen.

‘Ja, dat doen we!’ zegt Nora. ‘We kunnen best met z’n allen voor haar zorgen.’

‘Goed idee,’ zegt Pieter.

‘Maar hoe betalen we dat?’ vraagt Amy.

‘Ik heb geld van mijn oma gekregen,’ zegt Nora. ‘Koop er maar wat leuks voor, zei ze. Ik kon niet kiezen of ik iets zou kopen of verder zou sparen voor een mobiel.’

Nora kijkt weer naar de foto van Toos. ‘Nu weet ik waar ik het geld aan wil besteden.’

‘Weet je ’t heel zeker?’ vraagt Amy.

Nora knikt. ‘Hoe werkt dat, bieden?’

‘Dan moet je eerst inloggen. Dat doe je hier.’

‘Ik heb geen e-mailadres, dat mag niet van mijn moeder. Ze denkt dat enge mannen mij gaan mailen.’

‘Neem mijn e-mailadres maar,’ zegt Pieter. Hij typt het in.

Doe een bod, vraagt Marktplaats.

Nora vult 50 in.

‘Wat veel,’ zegt Amy.

‘Ik heb een superoma,’ zegt Nora.

Ze klikt op *plaats bod* en voelt vlinders door haar buik fladderen.

Lieve Toos, denkt ze. Ik hoop dat het lukt, dan gaan wij voor je zorgen.

‘En nu?’

‘Wachten tot ze terugmailen.’

‘Zin in nepcola?’ Nora schenkt drie glazen vol en ze gaan op het balkon zitten.

‘Je kunt best ver kijken,’ zegt Pieter.

‘Daar ligt Oudekerk.’ Nora wijst. ‘Kijk, het bos en die boerderijen.

En als je heel goed kijkt op een heldere dag, zie je daar de duinen en de zee.’

Pieter spuugt naar beneden.

‘Woah, raak!’

‘Waar mikte je dan op?’

‘Die stoeptegels.’

‘Ja, duh.’

‘Woont je vader nog in het oude huis?’ vraagt Pieter.

Nora knikt. ‘Het staat te koop. Het moet netjes zijn voor als er kij-

kers komen. Ik moet mijn kamer steeds opruimen, niet normaal. Zo keurig is het nog nooit geweest. Het is ons huis helemaal niet meer.’ ‘Toen ik er vorige week langs fietste, zag ik een man de ramen opmeten,’ zegt Amy.

Nora wil er liever niet over praten, merkt ze. Ze wordt er verdrietig van.

‘Check je mail eens,’ zegt ze daarom gauw. ‘Misschien hebben ze al gereageerd.’

Pieter opent binnen de laptop. ‘Ja! Een bericht!’

Nora snelt naar binnen.

Bod geaccepteerd, staat er. Nora schrikt toch een beetje. Op de een of andere manier had ze gedacht dat vijftig euro te weinig was.

‘Wat staat er verder?’

Pieter leest voor:

Beste heer Bieber, bedankt voor uw bod. Ik vind het genoeg. Kunt u Toos maandag al ophalen?

Het adres staat erbij.

‘De Buitenbosweg,’ zegt Pieter. ‘Dat is achter het zwembad.’

‘Yes,’ zegt Nora. ‘Da’s mooi dichtbij.’

‘Wat zal ik terugschrijven?’

‘Dat we haar meteen na schooltijd ophalen. Dan kunnen we haar de rest van de middag borstelen en vertroetelen,’ zegt Amy.

Dan komt Nora’s moeder weer thuis.

‘Hé, kinderen,’ zegt ze.

‘Heb je al ander werk, mam?’ Nora zegt niets over de pony.

‘Nog niet,’ verzucht haar moeder. ‘Maar het zal me een keer lukken!’